

Udarec božji mu lebdi nad glavo.
Lahko ga pokličemo. Vdano nam bo sledil.
Ampak za nobeno ceno ne bo pogledal
svojemu gospodarju v obraz.

Izjema:

Gospodar z Rožnega grunta ga je našel
tako zaritega v črne robidnice
in mu pogledal v oči.
Bodisi da je preskočila iz njih klica bolezní,
bodisi da je bil Rožengruntar po naravi mehek,
naenkrat je možak zavpil in poskočil zelo visoko.
Potlej se je gibal samo še na ta način.
Tudi drugače je postal nečloveški:
popadal je ljudi in bil nevaren za sosesko.
Moralí so ga pobiti kakor ljubo žival.

Poldne

Ko se vrne, se naseli v svojem kotu.
Liže se po tacah, trebuhu in si trebi kožuh.
Ušesa so povešena. Oči krvave.
Zelo je žejen. Popije vsakršno tekočino,
ki jo postavimo predenj.
Redkokomu pokaže zobe.
Če mu jih pregledamo, so brez navadne beline.
Tudi brez ostrine. Mesečinasti so zobje,
od skrknjenega mesca oblizani.

Kadar vstane, napravi dva tri korake,
se obrne v krogu na nogah, ki so zelo votle.
Potem spet leže.

Njegov spanec ni sproščen.
Podoben je votlini,
katere ozki vhod branijo zobate skale.
Votlini, v katero se boji vstopiti.
Prostoru, kateremu ne zaupa.
Kjer bojo naskrivaj vadjljali za njegovo telo.
Pogosto se prebuja in nas pogleda z očmi,
ki so obupale nad vsako pomočjo.
Pa spet čofne v svojo votlino,
v kateri si komaj komaj upa dihati.
Včasih nam tudi zapoje iz spanja
z glasom smeha in pogumne vedrine.
Ampak petje je samo goljufija v sanjah.

Najbolje je, da ga zgrabimo zdaj.
Brez usmiljenja ga zavežimo v vrečo
skupaj s kamnom ali s kako
rečjo, težjo od njegovega telesa
in ga utopimo v zelo globoki vodi.
Vendar se usmiljenemu človeškemu srcu
upira dejanje zahrbtnosti.